

FRONTISPICIU

Mi-am plăsmuit un suflet din țăndări de bolid,
Aerian și aspru, cu nostalgii de vid.
Sori stînși și-au stors cenușa din hăuri să înehege
Năpraznicele așchii de mii de ani pribege.
Ecouri adunate din haosul astral
Mai gem și-acum în asprul meu suflet mineral,
Cu fire de-aur smulse solarelor sisteme,
Mai repede ca vremea alunecînd prin vreme.

Fulg de nemărginire în coajă de pămînt,
În inimă port dorul pustiilor senine.
Cînd clipa pămînteană apasă greu pe gînd
Desfășur albul viscol al stelelor în mine.

Mi-i dat să-mi caut timpul sburînd din eră 'n eră
Și să colind, erratic, prin secolii glodoși.
Tot ce-i contrast m'atrage și 'n mine ca 'ntr'o seră
Cresc brazii nalți alături de cactușii buboși.

Am aruncat la hîrburi cîntarul nemuririi
Și ciutura cu gloriei banale de cișmea.

Lumea începe și sfârșește 'n mine.

Ca algele pe funduri de-oceane,
Dospite 'n mîl albastru de ceruri sfărîmate
Cresc cîntecele mele subterane.

Mi-i inima la adăpost
Ca un culbee în fundul unei grădini pustii.
Hotarele mele sînt: cel care-am fost
Și cel ce voiu fi — hotare pustii...

Căci viața mea de adineaori
Mi-i tot atîta de departe
Ca viața celei mai uscate mumii,
Și pentru mine tot ce nu-i prezent — e moarte.

Singur? Ce vorbă lipsită de 'nțeles!
Sînt *tu* și *el* și *voi* așa de des!
Deatîtea ori Sfinx și Oedip!
Trăesc în mine ca o pădure 'n mii de frunze,
Ca vîntu 'n mii de fire de nisip...

Viața-i rîul acesta cu ceru 'ntors pe dos
Pe care îl beau boii blajini, cu gîtul gros,
Unde noaptea se scaldă stelele și strigoii
(Și cerul nu-i cel răsfrînt pe care-l beau boii).

Cerul de sus? Poveste care-o spui cînd te culci.
Viața-i făcută din fulgere și cenușă
Și, cînd o muști, cu gust sălcii ca o scorușă
Pe care o mîmînci putredă, cu viermi dulci.

Vreme: nu are-odihnă ca o cumpănă șchioapă.
Veșnică? N'o știi, ori merge cu tine 'mpreună.
Alungă vracii de ieri cu ochii în lună...
Viața-i cu drumuri și gropi, cu pîne și apă.

Suflete pline de plopi, prietini de mîne,
E turbare cîntecul meu, ca vinul nou.
Ziua de azi e ca o dumbravă de mesteceni,
Soarele-i lingă voi, aur și pîne...

Mi-s vremurile tot mai mult străine
Și ochii mei se 'nchid nepăsători,
Și, iată, azi mă 'ntore din nou spre tine,
Norod bătrîn al pietrelor surori...

În haine de verdeață 'ngenunchiate
În cimitir pe margini de morminte;
Scuipate 'n drum și 'n temple sărutate :
Prundiș de rînd sau lespezi sfinte ;
Tovarășe cu șerpîi și cu spinii ;
Statui zglobii sau gîrbovite stînci ;
La gîtul înecașilor în mare
Rostogolite 'n văgăuni adînci ;

— De pretutîndeni vă cuprînd și vă culeg,
Și vorba voastră mută o 'nșeleg,
Vă strîng pe toate 'n suflet și ascult
Tăcerile care vorbesc în voi, demult...

În ritmul odihnit al veșniciei
Cum clipă după clipă se alungă,

In târgul nostru vechiu, pe care-l știi,
Cu tei schilozi pe ulițe pustii
Și ciori flămînde croncănind într'una,
E toamnă — ca întotdeauna...

In târgul nostru vechiu, pe care-l știm,
Duc toate străzile spre țintirim...

Plutește-aceeaș liniște ciudată...

Și pașii sună tot așa de grei
Ca și-altădată...

Și toamna nu mai pleacă niciodată...

Iar soarele îmbătrînit coboară

Spre-acelaș vechiu apus (tot violet)

Ca un decor banal, mîncat de molii,

În care veșnic stă să moară

Caricatura lui Hamlet...

In târgul nostru vechiu, pe care-l știm,
Duc toate străzile spre țintirim...

Rotund și gras, molatec și bundue,
Făptura lui gălbue 'n timp se pierde.
Prinos sfios toți regii îi aduc
Și cînii vin cu botul să-l desmierde.

Din pline șolduri moi, șerpuitor,
Bolborosind în galbene spirale,
Sau șopotind în stropi ca un isvor :
Acelaș fu din vremuri ancestrale.

El saltă 'n frăgezimea voastră, sîni!
Tresare bleg în voi, o trupuri goale!
Îl văd în tot : pe buze și pe mîni,
În guri și 'n lacrimi, puhav, gras și moale.

Mîndrii și graniți pentru dînsul nu-s.
Spre slava lui și-apleacă toți spinarea,
Dela maimuță pînă la Isus.
Îngrașă țărna și sporește marea.

Mi-era pustiu în suflet. Plin de trudă
Mergeam pe malul unei ape,
Și blestemam în gândul meu cu ciudă,
Că Dumnezeu de-ar fi, și-ar fi pe-aproape,
M'ar izbăvi — sau n'ar vrea să m'audă...

Blestem era nu de năcaz ori ură;
De nici-un om n'aveam ca să mă plîng;
Dar îmi mușcam din suflet să nu plîng,
— Și parc'aș fi mușcat din zgură...

Și doar pornisem blind de dimineață,
Cu ochii mari și gândurile 'n vînt!
Mă bucuram de flori, de vînt, de viață,
Și mă simțeam la mine-acasă
Oriunde pe pămînt...

În urma mea orașul ca o fiară
Cu solzi de smoală și aripi de fum
Își clocoteaurgia seculară...

M O C I R L A

Mocirla neagră doarme pe cîmpul gol și slut,
La poalele movilelor de lut
Pe care, noaptea, cîinii orașului s'adună
Să-și ție sfatul lingă lună...

Spre seară cerul bolnav se lasă peste baltă,
Și soarele lovește cu fruntea de pămînt ;
Iar cînd oftează vîntul pe cîmp mocirla saltă
La soare răsfirîndu-și miasmele pe vînt.

În zări orașul urlă cu hohote vielene,
Cu oamenii pe uliți roind deavalma toți,
În țipete de trîmbiți, în șuer de sirene,
În scîncete de clopot și huruit de roți...

Schilozi pe cîmp se 'nelină copacii rari și goi.
Un stol de ciori se lasă pe-un stîrv, în depărtare...
Și-i ceasul cînd pe drumuri de toamnă și noroi
Sosește caravana sacalelor murdare...

**Suflete, povestește amurgul în păduri,
Sihla cu fagi și ferigi, brazii cu miros tare,
Drumul pitit prin iarbă cu jderi la cotituri,
Șipotul cu jghiab putred și șopot de răcoare.**

**Vremea 'n trecut, pîriu în munți, cu prund de aur
Pe care uiți întotdeauna să-l culegi...
Buciume bocitoare au vuit seri dearîndul :
Gîndul păstrează încă vaetele pribegi...**

**Suflete, povestește vremea cu clipe simple
Ca o călugăriță cu mătânii de lemn.
Și tot ce-i amintire stă iarăș să se 'ntîmple,
Cum cauți în cărți foaia — la care n'ai pus semn...**

**Din scorburi noaptea iese ca o viețuitoare
Flămîndă, cu trup negru și mers împleticit.
Păsări cu chiot dulce au trecut, s'au rărit.
Cînd ajungi în poiană, printre brazi, pe cărare,
Vezi luna care vine, goală, din răsărit.**

Suflete, povestește vremea cu clipe simple...

EXERCITIU

Priveliştea-i ciudată şi naivă
Ca hărţile cu case şi copaci.

Drumul aleargă, alb, de jos în sus,
Sărit, ca un ogar, din perspectivă.
Burgul e 'n fund, cu creştetu 'n apus,
Mai jos, mai sus,
Cum vrei, aşa sau dimpotrivă.

Vîrfuri de turnuri zgîrie 'n amurg
Cerul cu geamuri turburi şi plesnite.
Veacul de mijloc filfiie pe burg
Cu-aripi de mucava, mucegăite.

Iar au trecut leproşi cu zurgalăi.
Spinii pe deal sînt mari cît nişte plopi.
Nouri cu chip de păsări s'au încileit prin plopi.
Vântul cu solzi de fildeş se tîrîie prin văi.

Te plimbi prin cimitirul acesta cu cruci mari
Și albe în târziul toamnei ca niște mâni.
Vorbești să n'auzi morții guralivi și murdari.
Și liniștea e falsă printre copacii spîni.

Tăcerea ca o frunte se încrețește glas.
În ochi privirea-i chiot, zilele țipă soare.
Noaptea gîlgîie hulpav în urechi cobitoare.
Vremea neadormită clipește 'n ochiu de ceas.

Rupi timpul, crește hidră și clipa face două.
Nu-i nicăieri tăcere, sau — dincolo de timp.
Gîndul declamă singur, sîrguitor și simplu,
Așa cum plouă.

Amurgul se desprinde de pe cer ca o coajă
Putredă cu mușchiu vînat și scîrțîit de vînt.
Inima morților bate 'n pămînt.

Dar, știi, tăcerea printre copacii spîni e falsă.

S T I Ī Ļ

Pe poarta cu stâlpi rumeni în pare cînd ai intrat,
Castelul e istoric și lacul e patrat.

Cerul cu mîni crăpate de vînt deapănă noapte,
Și aerul e proaspăt, pe lac, cu gust de lapte.

Amintirea cu miros de colb pătrunde 'n nări.

Ni-s sufletele două țări — pe aceeaș hartă.

Cît pămînt ne desparte acum, și cîte gări!

Nemărginirea gîtu-și întinde între noi.

Amintirea-i cu miros de colb și de gunoi.

Cu gîndul cerci adîncul trecutului să-l măsurî.

Pe apă vîntul trece cu foșnet de mătăsuri.

De-aici pădurea 'ncepe cu scorburi și cu cerbi.

Tac cînd mă 'ndemni la vorbă, răspund cînd nu mă
'ntrebi.

Vorbe nepregătite s'adună 'n colțul gurii.

Îți dau înapoi gîndul din marginea pădurii

Și sufletul pe care, zălog, ți l-am păstrat.

Castelul e istoric și lacul e patrat.

DECLAMAȚIE

Bisericile fără turle

Cu 'nfățișare de spital,

Bursele cu stâlpi de templu și cu creștet de mêtal,

Temnițele 'mprejmuite de castani,

Statuile 'n muzee cu gesturile strîmbe,

Literaturile de drîmbe,

Și noaptea omenirei ce nu mai are ani:

Nu!

Nu! — Tu cunoști vîntul doinit în alte părți.

Drumul în jurul tău înfășură-l cingătoare.

Plecăm. Asvîrle 'n gîrlă mormanele de cărți

Cu suflete presate în file ca 'n ierbare.

Vrem pădurea întregă, nu frunza cu nervi subțiri.

Sîntem sătui de iscusite tîlmăciri.

Singuri vrem să ne fim ascultare și legi.

Păcat de cei rămași în urmă și betegi...

Lumina cade strîmbă pe viața noastră de-azi.

O, să ne-adăpostim de trîmbița ei barbară!

Îmi joacă 'n ochi apusuri sburlite 'n coame roșii,
Ca o năvală de oștiri barbare
Cu sulii sîngerate gonind cōtropitoare,
Așa cum au văzut cîndva strămoșii...

Arc de triumf din piatră-albastră cerul
Înaltă peste soarele-asfințit...
Tăcerea nopții, iarna, e rea ca un cuțit
Cînd în văzduh se înțeștează gerul
Și stelele sclipirea și-o țirîț-ascuțit.

Arc de triumf am înălțat în mine
Cu creștetul nesărutat de gloriei...
Pentru cine?...
Vin noaptea 'n el să doarmă cerșitorii
Și bufnițele vin ca să se 'nehine...

Cînd suflă 'n mine vîntul cel curat
Venit din Alpii eugetării pure,
Sînt în adîncul meu ca o pădure
Din care păsările guralive au sburat.

Omizile pe soare s'au cățarat șiroaie.

• Mi-i gîndul ac pe creier și inima 'n eclipsă.
Cu șolduri lucii cerul pe zări se încovoiaie
Cînd trecă iarna albă cu degete de ghips.

În suflet ca 'ntr'o apă cînd am privit văd strîmb.
Acum marmura vremii s'a isprăvit sub daltă
Și se distramă 'n aer statuia fără trup.

Cuvîntul vine gîngav sub gînd și-l spun pe dos
Cum bîjbiie prin ornice minutele mioape.
Vreau sufletul să-mi fie ca versul, de prisos,
Și imnul vieții calme să-l sfärm în ritmuri șchioape.

Ca vorbe dintr'o limbă pe care n'o mai știu
Îmi vin în minte gînduri de altădată, triste;
Se smulge din durată plîns după plîns pustiu
Și 'n tactul vid al clipei re'necareă să existe.

Gituri de coșuri roșii de obidă,
Ziduri bătute 'n coaste de metal:
Cătră amurg o vezi proptită 'n deal,
Cu creștetul în nourii de eridă.

Fum, sgură, flăcări, fier, oțel, acizi,
Toate acestea 'n aer se frământă
Cu vaere de fiare și trăsnet de bolizi:
Plămadă îneropită ce 'nspăimântă.

Omul, în lăcomia-i suverană,
Pământului și măduva i-a supt,
Răsplămădindu-i bezna ne 'ntrerupt
Și sfredelind cu flăcări în noaptea subterană...

Ciclopi cu măruntaie de foc, furnale-adînci
Își scuiță-ueigătoarea lor lumină.
Spinările 'neordate lucesc ca niște stînci,
Și pielea asudă 'n stropi fierbinți benzină.

Gînd și oțel, unul în altul scurmă,
Și iadul urlă — pînă cînd, grăbit,
Trîmbiți de soare cresc la răsărit
    prevestirea unei judecăți din urmă...

CÂNTEC PE CULMI

— DUPĂ UN FRAGMENT DIN NIETZSCHE —

Amiază-a vieții! Ceas de împliniri!
Vărată grădină a visurilor coapte!
O, fericire nfrigurată de așteptări și de pîndiri!
Mi-aștept prietenii, și zi și noapte.
Veniți, prieteni! Visurile-s coapte,
Și ceasul cel de față e plin de împliniri.

In cinstea-vă ghețarii se 'mpodobesc cu flori.
Pîraiele din munte pornesc spre voi voci clare.
Și se adună 'n creștet de ceruri vînt și nori
Să vă pîndească pasul de dincolo de zare.

Ospățul meu v'așteaptă pe vîrfuri, printre stînci.
Nu-i nimeni mai aproape de stele decît mine,
Nici mai aproape nu e de hăurile-adînci.
Și nimeni pîn' acuma nu s'a ureat spre mine
Să guste din ospățul întins pe vîrf de stînci.

... Dar iată-vă, prieteni atît de așteptați!...
De ce în ochii voștri văd spaimă și mirare?

POPAS

Cerul, ca zăgrăveala pe lemn, s'a învechit.

**Dănțuitor pe frînghii și păpușar vestit,
Cu zările pe umăr și vîntuț de căpăstru,
Sufletul meu colindă și-acum sufletul vostru...**

**Copii ridicau zmee în drum, cînd am purces.
Domoală era vremea și lungă ca un șes.
Pașii mei din țărînă lăsau urme pe nouri.
Ocheam cînd era lună, cu praștia, ecouri...
— De-atunci au trecut zile ca luntri fără cîrmă.
În podul palmei dîra norocului se curmă.
Și-am căutat zadarnic în gînd de-atîtea ori
Vorba care deschide peștera cu comori...**

**Își mîină noaptea cîinii negri la vînătoare.
Tăcerea-i grea de zarva vocilor viitoare
Cum timpul tot e 'n clipă și lumea după frunte.
Și viața-i ne 'ncepută ca apele de munte...**

Mini plec din țara asta cu cerul învechit.
